

"LĂUDAȚI ȘI CÂNTAȚI ȘI VĂ BUCURAȚI!"

ÎNTRUPARE

Din slava Ta cerească Te coboară
Spre Bethleemul sufletului meu
Și-n staulul smereniei, Fecioară,
Intrând, să naști pe unul Dumnezeu.

Să-L înfășori în cântece de slavă,
Ca-n scutece subțiri de bumbăcel;
Și ca-ntr-o iesle plină de otavă,
În pacea Duhului să-L culci pe El.

Pleca-vor magii, soli din altă zare,
Călăuziți de focul alb de stea,
S-aducă nou prinos de închinare,
La staulul smereniei, Doamna mea.
Ci eu voi pune-n mâna lor bătrână
Tot aurul cuvântului isteț;
Voi făuri din versul meu, Stăpână,
În jarul gândului comori de preț.

Căldura rugăciunilor de seară
Va-nfierbânta cădelnițele reci:
Tămâia magilor va arde iar,
Cu fum de proslăvire până-n veci.
Și ca să fie plină dăruirea,
Voi presăra din visteria lor,
Cu boabele de smirnă grea, iubirea,
Cea fără de prihan și cu dor.

Știu că nu-s vrednică, Fecioară,
Să-ți fiu în noapte acoperământ:
Ci-n mila Ta din ceruri Te coboară,
Să naști în duhul meu pe unul Sfânt.
(Teodosia (Zorica) Lațcu, Poezii)

În staul

Te-am urmărit cu inima, Fecioară,
Cum urci din Nazaret spre Vitleim,
Nu vede nimeni cum în cale zboară
Cu aripi argintii un heruvim.
Te văd apoi cum treci, ca o străină
Pe străzile micuțului oraș...
Nu vede nimeni nimbul de lumină
Ce-nvăluie tot chipul dragălaș.
Ticsită până-n vârf e orice casă,
Zadarnic bați la poartă, e-ncuiat...
Nu vede nimeni cuta dureroasă
Ce-n fruntea Ta senină s-a tăiat.
Îți simt durerea, Maică Prea Curată,
Pentru cei ce trufași Te-au gonit,
Ți-aud departe vocea-ndurerată:
„De ce cu Fiul Meu nu m-ai primit?”
Ci haide, intră-n staul. Te așteaptă
Smeriții boi și vițelușii blânzi.
Spre tine oile grăbit se-ndreaptă,
Spre Tine cată mieii cei plăpânzi.
La cei smeriți, care sufăr în tăcere,
Și s-au făcut ca boul răbdător,
La ei să vii cu mâini de mângâiere,
Și să le naști lor Prunc Mântuitor.
Și la cei blânzi, ca mieii fără vină,
Cei ce ca oi plăpânde s-au făcut,
La ei să vii, Fecioară de lumină,
Și Pruncul dă-li-L să le fie scut.
O, vino, pașii lini Tu Ți-i coboară
Adânc în taina duhului smerit
Și-n staul, între oi și boi, Fecioară,
Să naști Prunc mic, pe Domnul Prea Slăvit.
(Teodosia (Zorica) Lațcu, Poezii)

Pentru tine, suflet drag,

Pentru tine, suflet drag,
Pentru tine, doară,
Fiul Tatălui și azi,
Pe pământ coboară.

Pentru tine, în oraș
Maica Prea Curată,
Pribegind din loc în loc,
Un locaș își cată.

Pentru tine, nicăieri
N-a fost ea primită,

Ci în staul printre oi
A intrat smerită.

Pentru tine naște Prunc,
Ție dăruindu-L,
Mititel și-nfășețel,
Cum a zis colindul.

Și în tine, sufletețel,
Dulcea mea minune,
Prea Curata pe Iisus
Ca-ntr-o iesle-L pune.

Pentru tine, pentru noi,
O, ce taină mare,
Stea cum alta n-a mai fost
Sus pe cer răsare.

Pentru tine, suflet rar,
Pruncul mic surăde,
Și la zâmbetul Lui sfânt,
Cerul se deschide.
(Teodosia Lațcu)